

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזּוֹהַר הַקּוֹדֶשׁ
לְתַנּוּא הָאֱלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זַע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 690

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

הלפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

גלוי ספר ישן במערה

(זוהר חדש א בלק פה, א)

ואתו האוצר שומר כל אותן הנשמות, עד הזמן שמלביש אותן, ויורדות לעולם הזה. ומתוך חטאו של אדם הראשון, שהחשיך את העולם, והמשיך הצד האחר הרע לעולם, הצטרכו להתלבש אותן הנשמות בלבוש הזה, שהרי לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש את אותן הנשמות. והיה אומר באותו הספר עד כאן. שתקו. וראיתי מכאן והלאה דברים מתוקים שאין מקרים.

ואחר כך ראיתי אותם בחלום, ואמרו לי שתק, ואל תגלה אלא לסלע החזק. וכך עשיתי. ומצאתי בו, ואם תאמר, לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש אותן הנשמות לעולם הבא, אם כן, המתים שהחיה יחזקאל, למה לא עשה להם אותו הלבוש?

אלא משום שטרם הגיע הזמן להעביר בעולם אותו האויר הזך שעושה לבושים, ומשום כך לא הלביש אותם, אלא כמו שהיו. וכך יהיה לתחית המתים, רק שהזהמה שִׁלְרָא שוֹנָה לא מצויה שם.

וכשאדם יוצא מן העולם הזה, כלם, בין צדיקים, ובין חסידים ותמימים,

אמר רבי אבא, יום אחד היינו הולכים במדבר, אני ורבי יהודה שמן עכו עמי, ונכנסנו למערה אחת, ומצאנו שם ספר עתיק אחד מהימים הראשונים. פתחנו אותו, ומצאנו שהיה כתוב בראש דבריו, (ישעיה מב) "הראשנות הנה באו וחדשות אני מגיד". ובאר הפסוק בנשמות הצדיקים, מיום שעלה ברצון המחשבה לברא את העולם.

שטרם שנברא העולם, כל רוחות הצדיקים היו גנוזים במחשבה לפניו, כל אחד ואחד בדמותו. כיון שציר העולם, כלם התגלו, ועומדים בדיוקניהם לפניו, שם ברומי הרקיעים (מרומים). אחר כך נתן אותם באוצר אחד בגן העדן שלמעלה. והאוצר ההוא אינו מלא לעולמים, ותמיד קורא: "הראשנות הנה באו וחדשות אני מגיד". מה זה "אני מגיד"? אלא כלם בשמות, ואין תשוקה וכסוף לאותו האוצר אלא להריק בו נשמות.

כמו שהגיהנם אין לו תשוקה וכסוף אלא לקבל בו נשמות להטהר שם, וכל הימים קורא הב. מה זה הב הב? אלא אשרף אשרף.

המראה שנראה בגן עדן ממראה כבוד דמות כל הדיוקנאות, והגון של כל הגונים של המלך הקדוש, לא מתגלה בהיכל ולא במקום אחד, אלא נפתח רקיע מרקם על גבי הגן לארבעה צדדים, ומתמלא מזיו הכבוד הקדוש, ונראים שם, ומאירים כל הצדיקים. מי ראה השמחה הזו והתשוקה הזו של אותו נעם ה'.

עד כאן היה לי רשות באותו ספר. כשהסתובבתי לראות יותר, פרח מידי ולא ראיתיהו, ונשארת עצוב ובכיתי. ישנתי שם באותה המערה, וראיתי אותו לבוש הבדים. אמר לי: רבי, מה לך לבכות? אל תתעצב. ממי שהיה הספר ההוא, פרח אליו, ונטלו. וטרם יצא מן העולם הזה, גנו אותו באותה המערה במדבר הזה, ועכשוו שהתגלה לחיים, פרח באויר ונטלו.

מכאן והלאה, לך לך לדרךך. ומאותו יום עד כאן לא התגלה לי, ולא זכיתי לשמע ממי הוא. ובכל פעם שאני נזכר, אני נשאר עצוב. אמר רבי אלעזר, אולי הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא יתגלה בעולם.

בעוד שהיו יושבים ועוסקים בדברים הנכבדים והעליונים הללו, האיר היום. קמו והלכו. אמר רבי אלעזר, כעת עת רצון לפני המלך, נאמר דברי תורה ונתעסק בה, ונשתתף עם השכינה.

וחיבים ורשעים, כלם עוברים בדרך הזו לראות אותו, את אדם הראשון, לכל בני העולם. ושם נוטלים דרך או לגן עדן או לגיהנם.

כל אותם שדרךם לגן עדן, מתקרבים לחומה החיצונה מאותן שלש החומות ששם. ואז יוצא ממנה אחד ומתעורר לפנייהם וקורא ואומר: אשריכם הצדיקים בכל העולמות. ואותו הממנה ששמו יעזריאל, מראה להם הדרך, והולכים לפניו עד שער אחד של גיהנם, וממנה אחד קורא בכח: צננו העשן, צננו הדלקה. באותה השעה מצננים אותו בבחילות, וכלם נכנסים וטובלים ועוברים, וכל הרשעים נמסרים בידי דומה, ונכנסים לגיהנם, וכל אותם הצדיקים אין נמסרים בידו, אלא בידי אותו הממנה.

בין שטובלים ועוברים, אותו הממנה הולך לפנייהם, עד שמגיעים לגדר חומת גן העדן. ואותו הממנה קורא לפתח ואומר: (שם כו) "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים". אז פותחים פתח, ומכניס אותם לפניו, וכן לכל פתח ופתח.

בין שנכנסו לפניו, למקום שצדיקים אחרים עומדים, כמה חדרה על חדרה, וכמה שמחה על שמחה על הצדיקים, וכל בני הישיבות שמחים. לסוף שלשה ימים שנשמנו בהיכלות ידועים, יוצאים, והאורים נושבים, וכלם מצטיירים בדיוקניהם. מכאן והלאה יורשים אחזת נחלה כראוי לכל אחד ואחד.

מי שלא ראה אור הזהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפלו אמירה בעלמא מן השפתים סגלה ותקון הנפש מאד - ובפרט ספר התקונים שהם תקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

"על פן בני ואחי תרגילו עצמכם ללמד בדברי הזהר והתקונים בטקידה, ומי שלא ראה אור הזהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפלו אמירה בעלמא מן השפתים סגלה ותקון הנפש מאד, ובפרט ספר התקונים שהם תקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת".

(הקדמת ספר עצי עדן מקאמארא זכרוננו לברכה)